



4 setembre 2013

REPORTATGES L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

**L'HOSPITALET, UN NOU BROOKLYN CATALÀ?**

albert mercadé

L'Hospitalet de Llobregat està immers en un procés de transformació econòmica i cultural, una realitat atractiva i insòlita en un context català marcat pel desencís i la desfibració cultural. A l'empenta que li ha donat la recent activació del districte econòmic de la plaça Europa -11 hotels de firma, la Ciutat de la Justícia, la segona fira d'exposicions més gran d'Europa-, se li afegeix ara un nou moviment artístic que es focalitza a l'entorn del barri de la Tecla Sala. Artistes, músics, actors, dissenyadors... ocupen les velles fàbriques manufactureres de la ciutat i reclamen a l'administració local que els ajudi a donar visibilitat als seus projectes. Per la seva banda, la ciutat respon amb el compromís polític de transformar el barri en un districte cultural de primer ordre. És un moment ric en paraules i reptes, una mica més parc en accions concretes, que en qualsevol cas cal aconseguir vertebrar per parlar amb propietat quan es pretén fer de l'Hospitalet un nou Brooklyn català.

El referent de Brooklyn ens demostra que, perquè aquest horitzó cultural esdevingui plausible, és imprescindible consolidar i interrelacionar cadascun dels cinc eixos que defineixen l'estructura artística de qualsevol ciutat d'art: els artistes, les escoles de formació, els espais de creació, els espais de difusió i, finalment, la integració de l'obra d'art a la societat. Una cadena que l'administració cal que consolidi i lubriqui, perquè no es rovelli i la creativitat no s'escolli per l'aiguera.

1. Els artistes i els espais de creació. En primer lloc, cal que la ciutat possibiliti les condicions necessàries per atraure més creadors -d'ací i d'allà-, els quals valoren principalment tres factors a l'hora d'escollir un districte artístic: espai, economia i efervescència creativa. Per aquest motiu crec que seria convenient que l'Ajuntament pactés amb els propietaris de les fàbriques, la major part de les quals de titularitat privada, un abaratiment substancial dels preus dels amplis estudis fabrils, d'una banda, i que, de l'altra, exigís als propietaris que es destinin espais de les fàbriques a la difusió de les creacions dels artistes residents. En contrapartida, l'administració s'hauria de comprometre a fer una cosa tan necessària i poc costosa com és la promoció dels tallers de la ciutat entre les escoles d'art de Catalunya i de l'estranger.

2. Espais de difusió i les escoles. A banda d'oferir espais de formació a la ciutat -una assignatura ben coberta a l'Hospitalet amb el TPK i l'escola d'art i disseny Serra i Abella-, cal que la ciutat forneixi una xarxa professional d'espais de difusió del talent local. I, en això, hi té molt a dir el far museístic del districte, la Tecla Sala, que s'ha de comprometre a cedir espai i recursos per exhibir i professionalitzar l'art contemporani dels artistes de la ciutat. Això no ha d'anar en detriment de la qualitat de la programació, tal com queda palès en els casos de capitals d'art, com ara Brooklyn (Museu de Brooklyn), Londres (Whitechapel Gallery) o Milà (Fabbrica del Vapore), els quals proposen d'una manera natural activitats amb agents locals, els quals permeten, alhora, la creació d'un públic amb identitat, format i actiu.

3. La integració de l'art a la societat. La ciutat hauria de fer possible que els projectes artístics dels seus artistes tinguessin una presència destacada a la ciutat: els projectes creats a les fàbriques, després de passar pel sedàs del museu, es podrien convertir en monuments ciutadans: al metro, a la Rambla, a les biblioteques o els



09/09/13

L'Hospitalet, un nou Brooklyn català? | Bonart

mercats. I també a través de projectes educatius, que de retruc desenvoluparien una gran tasca social, atès el magnífic potencial cohesionador i educador del fet artístic.

Les propostes esmentades ens semblen factibles des de tots els punts de vista, també l'econòmic. Estructurar, unir, estimular, difondre -les competències principals de l'administració que malden en el sector privat- no és car. Molt més car és mantenir les infraestructures culturals ancorades a una manera arcaica -és a dir, hermètica- d'entendre la cultura: avui, si no es vol navegar en la boirina, cal ser dúctil, propositiu, transversal, cibernètic, i, com dirien els anglosaxons, refinadament ultra(g)local.

A la imatge, Fàbrica Freixas.

Etiquetes: [Brooklyn](#) · [Fàbrica Freixas](#) · [L'Hospitalet de Llobregat](#) · [Tecla Sala](#)

---

---

---

bonart cultural

 Generalitat de Catalunya  
Departament  
de la Presidència